

Fantastiska fyran och Lunda-nationalismen

1930-talets slutskede ville Medicinalstyrelsen ge ett tiotal judiska läkare och tandläkare från Hitlers Tredje rike uppehålls- och arbetstillstånd här i Sverige. Förslaget sablades ner överallt, och i vida kretsar brännmärktes den planerade "judeimporten". Den 6 februari 1939 arrangerade extremnationella grupper ett anti-judiskt fackeltåg i Stockholm med rader av studentmösseklädda akademiker i demonstrationsleden.

Härnäst på tur stod vårt äldsta universitet. Vid ett möte i det så kallade Bollhuset en vecka senare antog studentkåren i Uppsala en flyktingfientlig – läs judefientlig – resolution med röstsiffrorna 548 mot 349.

Även i Lund mobiliserade antisemiterna. Den 6 mars samlades omkring hälften av universitetets alla studenter i Akademiska Föreningens stora sal och angränsande lokaler för att debattera "judeimporten". Med röstsiffrorna 731 mot 357 – en klart större marginal än i Uppsala – tog man avstånd från de judiska läkarna, väsentligen med rasbiologiska argument.

Det inträffade var djupt beklämmande. Bara några månader tidigare hade mörkret sänkt sig över Kristallnatten i Tyskland. Som sagt rörde det sig om ett högst begränsat antal läkare, alla dessutom med specialistkompetens. Att de skulle stjäla jobben från sina kollegor i Sverige fanns ju aldrig på kartan.

En pikant detalj i sammanhanget är att den pro-judiska resolution som endast 357 av lundastudenterna röstade på hade utarbetats av teologen och folkbildaren Curt Norell. Denne Norell var gift med psykoterapeuten Margit Norell, som i ett långt senare skede – på 1990-talet – spelade en av de bärande rollerna i Thomas Quick-affären, som bekant på ett mindre förtjänstfullt sätt.

På hösten 1998 lämnade en ännu blott 19-årig Per Jimmie Åkesson Sölvesborg och reste till Lund för att studera statskunskap och filosofi. Med studierna blev det inte så mycket bevämt; redan vid hanegället tog hans politiska engagemang överhanden. Tillsammans med några likasinnade – Björn Söder, Mattias Karlsson, Richard Jomshof med flera – ägnade sig Jimmie Å till ideologiska diskussioner samt åt ölhävning, brädspellet Svea Rike, trädgårdsspelet kubb plus en serie andra nyttigheter.

Mattias Karlsson, Jimmie Åkesson, Richard Jomshof och Björn Söder fann varandra under universitetstiden och blev i vänkretsen kända som Fantastiska Fyran. (OBS fotomontage) FOTO: TT

Ganska så snart blev Åkesson och hans tre nyssnämnda polare kända som Fantastiska Fyran i vänkretsen. De fyra tycktes oskiljaktiga. När Jimmie blivit varm i kläderna, grundade han och hans sammanvarna något som de kallade Nationaldemokratiska Studentföreningen, ett generöst vattenhål för de nationellt sinnade i millennieskiftets akademiska Lund.

Under min egen studietid i 1960-talet sydvästra Skåne betraktades Lunds universitet rätt allmänt som ett tillhåll för politiska vänsterkrafter. Men i boken Vasakarven och järnröret (Weyler, 2014) visar Per Svensson, författare och kulturskribent i Sydsvenskan, att Lund definitivt inte bara färgats rött genom åren. Studentaktionen mot de judiska läkarna har jag redan berört.

Till detta kan så läggas att talare från Sveriges Nationella Förbund och från Ny-svenskarna, Svensksocialistiska Studentföreningen, Nationella Frihetsförbundet och andra suspekta kottierier uppträtt tusentals gånger i Akademiska Föreningen. Vidare har Karl XII:s dödsdag, 30 november, högtidlighållits av auktoriserade hjältekyrkare med kransnedläggning och poesiläsning vid Tegnér-statyn i Lunda-gård ... varje år alltsedan 1853. I oktober 1940 manade akademiledamoten Fredrik Böök, i ett välkomsttal, de förhoppnings-

fulla lundastudenterna att "tro på stormens herre", alltså på den österrikiske korpral som härjade några mil söderut.

Och så vidare, och så vidare. Extremistlistan kan göras väldigt lång.

Per Svensson menar att Fantastiska Fyran genom att grunda sin Nationaldemokratiska Studentförening slöt upp i de högerradikala leden och skrev in sig i en föga ärorik lundatradition. I mina öron låter detta mer än rimligt.

Det är inte invandringen som är Sverigedemokraternas verkliga paradnummer, även om de flesta tror så; det är i stället nationalismen som är SD:s ideal, ledstjärna och rättesnöre. För en renlärig Sverigedemokrat är nationen politikens primat. Målet för SD:s diktan och traktan är att återupprätta en gemensam nationell svensk identitet, varav följer en avog inställning till flyktingar och invandrare. Sverigedemokraternas främlingsfientlighet är alltså en konsekvens av deras nationalistiska glöd snarare än dennas förutsättning.

Svensson understryker att SD är en apokalyptisk och kulturrevolutionär organisation. Partimedlemmarna älskar inte, trots att de försäkrar motsatsen, det reellt existerande Sverige. I själva verket tycker de illa om landet.

Vad de svärmar för är i stället ett arti-

ficiellt Sverige – det av SD-ideologerna så varmt omhuldade Folkhemmet, som, närmare besett, aldrig har funnits, i varje fall inte mer än styckevis och bitvis – vilket innebär att man drömmer. Ja, man drömmer sig bort och vill restaurera ett folkhem, som aldrig ägt sinnevärldslig existens. Just nu lever vi, enligt Jimmie och kompani, i ett nedgångsskede, kännetecknat av massinvandring och mångkultur.

"Paradismyt – Förfall – Återuppbyggnad" är det apokalyptiska trestegsschema, som Sverigedemokraterna råkar slava under och vara slavar under, även om huvuddelen av partimedlemmarna troligen är omedvetna om att så är fallet.

I skrivande stund råder stor oro i SD-leden. Den 27 april riskerar ett tjugotal frondörer med ungdomsförbundets – SDU:s – Gustav Kasselstrand & William Hahne i spetsen att sparkas ut. Just ungdomsförbundets mått och steg har varit en källa till ständiga bekymmer för partiets ledarstab.

Detta tema berörs översiktligt, främst på sid. 97-103, i Sverigedemokraternas svarta bok (Verbal förlag, 2014), ett arbete som också i övrigt presenterar rader av omistliga basfakta. Det som kan stå Kasselstrand och hans revolterande anhängare dyrt är, bland mycket annat, deras nära samverkan med Front National, Österrikiska Frihetspartiet (FPÖ) och belgiska Vlaams Belang, rättare sagt samröret med dessa organisationers ungdomsförbund.

Det rimmar illa både med SD:s socialkonservativa inriktning och med Åkessons proklamerade nolltolerans. Ofta framhålls att Sverigedemokraternas rötter återfinns i den bruna och svarta myllan. Obestriddligen är det så. Men även omvändningen är sann: våra öppna nazistiska grupper – Svenskarnas Parti och Svenska Motståndsrörelsen – har Sverigedemokratiska rötter. Var tid har sina Kasselstränder och sina Hahnepojkar.

Sverigedemokrater är, för övrigt i likhet med vänstersektornas medlemmar, ett slags "apokalyptiska idealister", konstaterar Per Svensson. De tror på vad de säger. Just därför är de så farliga. Det är en intressant iakttagelse.

Trosvissheten är faktiskt något av det mest påtagliga i Jimmie Åkessons bok Satis politico (Asp & Lycke, 2013).

Mats Parner

p.s. CECILIA AF JOCHNICK: Koll på skatten

En student i Uppsala ville ha reda på vad skattepengarna gick till och upptäckte att det var väldigt krångligt – så han fixade till en sajt som heter skattekollen.se och fick på köpet en trygkad inkomst eftersom många kommuner har insett fördelen med att ha med uträkningen på sina hemsidor.

Måste naturligtvis kollas, tänker jag, och går in på sidan och knappar in min lön. Det kan genast sägas att jag har tur som bor i Karlstad för ingen av de andra Värmlandskommunerna är med på sidan – lite synd eftersom jag hade tänkt jämföra och sedan glädjas eller förargas

över att jag bor där pengarna går dit jag tycker att de ska...

Det mesta av min kommunalskatt går till utbildning, vård& omsorg och äldreomsorg, det känns väl rätt okej, barn och gamla ska vi ta väl hand om solidariskt tycker jag.

Jämförelsevis betalar jag väldigt lite till gator och vägar – det kunde jag tänka på när jag svär över långdragna gatubeten, man får vad man betalar för likaså.

Likaså ger jag inte många kronor till Kultur och Fritid – svårt att morra över snåla öppettider eller torftigt utbud på

museum och bibliotek när jag ser hur himla lite de belastar min ekonomi. Fast just biblioteket skapar hem en massa av mina pengar i alla fall eftersom jag är notoriskt dålig på att lämna tillbaka böcker i tid och därför egentligen lika gärna kunde köpa dem med tanke på alla böter jag betalar. Men vad gör man inte för att hålla kommunen på fötter!

Det vore ändå roligare om det gick att specificera kostnader ner i detalj – det står väl inte på förrän det finns en app om detta – där jag dessutom får rösta ja eller nej inför satsningarna – nej, ungar- na kan kaka pölsa inga biffar i skolma-

ten och jo, Sundstabadet kan få lite extra pengar om de bygger större och uppdelade omklädningsrum så att jag a) slipper daska skinka med kärringen bredvid mig vid ombyte och b) slipper högljudda skolbarn som blöter ner golven...

Minsta slanten lägger jag på politiken – ah, det kostar jag på mig! Ta en kaka till kommunalrådet!

Cecilia af Jochnick

